

Hitünk 4 nagy kihívása

Hogyha tényleg szeretnénk egy olyan Istenben hinni, aki nem ítélkezi, hanem üdvözíteni küldte a Fiát, akkor négy kihívással biztos, hogy érdemes szembenéznünk.

Bosszantó, félelmet keltő, „rendetlen”, és szereti a tökéletlent.

(1) Isten nem elítélni küldte el Fiát ebbe a világba, hanem hogy általa – mármint hogy Jézus által – üdvözljön a világ. Van itt ebben a mondatban egy bennfoglalt állítás. Nem elítélni küldte Fiát e világba, hanem hogy üdvözljön általa a világ. Akkor mondhatjuk azt, hogy ítéletre volna ok. Jézust elküldhette volna Isten akár azzal is, hogy kimondja, vagy kifejezze az ítéletét fölöttünk. Akármelyikünk belenéz a tükörbe, onnan nem egy tökéletes lény néz vissza. Ezért mindegyikünk fölött lehetne ítéletet tartani.

Miért van mégis az, hogy miközben az ítéletnek meg lehetne a realitása, Isten úgy dönt, hogy Ő nem ítélkezi küldi el Jézust erre a földre, hanem hogy általa üdvözljön a világ?

Istennek van egy alapvető indítéka, ez pedig az, hogy szeret minket. Ránk néz, azt mondja „Hát szeretem őket.” Azzal, ahogy ránk néz és azt mondja „Hát szeretem őket.” ez indítja arra, hogy ne ítélkezi küldje ide a Fiát, hanem hogy azt mondja „Hát szeretem őket, akkor valami jót akarok, valami jó teljesedjen ki, bontakozzon ki ahogyan ez csak lehetséges.”

Igen ám, de azt mondja a szent író, hogy „Már átment az ítéleten az, aki hisz Isten egyszülött Fiában.” Vagyis nekünk fontos lenne kialakítani magunkban egy hitet a Fiában és egy olyan Istenben, aki nem ítélkezi küldi el a Fiát, hanem hogy üdvözítsen bennünket. Erre azt mondhatjuk „Ja, hát ez, hát ez megy”. És „egy ilyen Istent szívesen szeretek, aki a Fiát üdvözíteni küldi el és nem ítéletet tartani.” Biztos, hogy megy ez nekünk? Elhisszük igazán, hogy nem ítélkezi jön, hanem üdvözíteni bennünket? Mert ezzel egy-egy helyzetben a természetes igazságérzetünket is sértheti és bánthatja. Mert néha felszisszenünk, és mutatunk Istenre az ujjunkkal, hogy „Na itt akkor hol az igazság? Na akkor itt az igaznak az igaza mikor válik világossá és egyértelművé? Na akkor ezt énvelem hogy lehetett megtenni?” És a többi, és a többi.

Ha elkezdünk hinni abban az Istenben, aki azt mondta „Nem ítélkezi akarok fölöttük, hanem az üdvösség útját megmutatni, hogy üdvözljenek, mert szeretem őket.” ez azt fogja jelenteni, hogy valamiképpen az igazságtalansággal, de legalábbis annak az érzésével ebben az emberi életben nagyon fontos, hogy meg tudjunk barátkozni. Ez az ára.

Papp Lajost hadd idézzem, azt mondja: „Évtizedeken keresztül én mindig küzdöttem az igazságért. Ha kellett, ököllel ütöttem az asztalt, bárkivel mertem ütközni, mert az igazság nagyon fontos.” S akkor azt mondja, hogy „Igenis aztán lettem 40 éves és 50, és ahogy idősödtem, egyszer csak nagyon élesen belém hasított valami. Hogy az életnek vannak nagyon sajátos, kritikus pillanatai, melyekben az a kérdés merül föl, hogy az igazságot választod-e szinte minden áron, vagy a szeretetet? Én évtizedeken keresztül, mikor e kettő sajátosan ütközött az életben, én mindig az igazságot választottam. Most, ahogy idősödök, most már inkább a szeretetet akarom választani.”

Nehogy félreértsétek, hiszen nyilván úgy akarunk élni, hogy a szeretet és az igazság egyaránt fontos értékek, és vágyunk rá, hogy együtt bontakozzanak és növekedjenek ezek. De néha, amikor az élet nagyon sarkos tud lenni, és határhelyzetekbe kerülünk. Néha a kettő a mi konkrét életünkben, konkrét helyzetekben ütközésbe kerül egymással. Ha hinni szeretnénk egy Istenben, aki nem ítélkezi jött, hanem üdvözíteni, akkor valahogy az igazságtalanság tapasztalatával, élményével, és azzal, hogy azt nem kell minden áron kivívni, megvédeni, bebizonyítani, fontos, hogy meg tudjunk ezzel barátkozni, különben nehezen hiszünk majd ebben az Istenben.

A Tékozló fiúról (Lukács 15, 11-32), A szőlőmunkásokról szóló példabeszédben találkozhatunk hasonló kihívással (Máté 20,1-16). Vannak akik bosszantó igazságtalanságtalanságnak látják.

(2) Az, hogy Isten nem ítélkezni jött el erre a világra, hanem a Fiában inkább az üdvösség jó hírért hozta el, és ez néha félelmet is kelthet. Egy olyan Isten, aki nem teszi itt és most, napról napra, óráról órára, helyzetről helyzetre, konfliktusról konfliktusra világossá azt, hogy kinek van igaza és kinek nem, hogy ki téved és ki jó és ki rossz, és ki igaz és ki bűnös. Hogy egy olyan világot teremtett, ahol ez nem nyilvánvaló. Újból és újból, helyzetről-, konfliktusról-, kapcsolatról-, találkozásról találkozásra, ez kelthet félelmet.

Ezzel a félelemmel fontos, hogy kezdjünk valamit, mert különben elkezd bennünk zsugorodni, csökkenni az a hit, az olyan Isten után, aki nem ítélkezni küldte a Fiát, hanem üdvözíteni.

(3) Hogyha tényleg szeretnénk hinni egy Istenben, aki üdvözíteni küldte a Fiát és nem ítélkezni, ez folyamatosan kikezdi bennünk a rendet. Az általunk elképzelt és megélt rendet. A szeretet minthogyha állandóan túllépne ezen a renden. Mintha a szeretet rendetlen lenne, az pedig bizonytalanságot szül bennünk, és a biztonságérzetünket fenyegeti. Tulajdonképpen egy Isten, aki nem ítélkezni, hanem üdvözíteni küldi el a Fiát, nagyon bizonytalanná tud bennünket tenni, és kikezdi a biztonságérzetünket. Lehet, hogy semmi mást nem volna érdemes ide hozni, mint a saját imádságainkat. Az imádságainknak hányada a bizonytalanságunk, félelmeink, aggodalmunk, a biztonságérzetünk megrendülésének a kimondása.

A hitünk akkor tud megerősödni egy Istenben, aki nem ítélkezni, hanem üdvözít..., hogyha tudunk mit kezdeni a biztonságérzetünk elvesztésével, vagy annak a labilitásával, amit mi rendnek tartunk.

(4) Tudjuk-e szeretni a tökéletlent? Olyan érdekes a magyar nyelv, ahogy egymásnak oda tudjuk mondani „Jaj, te tökéletlen!” Ebben mintha az is benne lenne, hogy „Hát azért téged nem könnyű szeretni.” Elméletben persze azt mondjuk, a gyöngét, a kicsit, a tökéletlent, ó, hát hogyne kellene szeretni, talán őt még inkább. Igen ám, de ha a feleség tökéletlen, a férj tökéletlen, a gyerek tökéletlen, az apa, vagy az édesanya, a pap ...

A gyakorlatban, képes vagyok e valamiképpen elviselni, elfogadni, magamhoz ölelni a tökéletlent, az éretlent, kimunkálatlant, a kifejlődetlent, szóval a tökéletlent.

Egy csoportban szóba került az, hogy ki mikor döntött úgy, hogy „Most már amennyire biztos lehetek benne, mégis csak hozzá megyek.”? Vagy „Ha megkérné végre a kezem, hozzá mennék.” „Ha végre már megkérné a kezem, akkor most már mondanék igent.” – ez a női változat. S akkor egy hölgy ezt mondta: „Én akkor tudtam, hogy most már tényleg szeretem a barátomat, mikor rájöttem, hogy a tökéletlenségeit is tudom szeretni, hogy a kajlaságaiban látok valamit, amit szeretetre méltónak tudok tartani. Hogy az ő bénasága egy kicsit más bénaság, mint az összes férfié. Ez valahogy olyan szerethető bénaság.”

A negyedik gondolat így szól. A hitünk akkor tud megerősödni egy Istenben, aki nem ítélkezni, hanem üdvözíteni küldte a fiát, hogyha konkrétan, az élet konkrét helyzeteiben, kapcsolataiban el tudjuk mélyíteni a szeretetünket a tökéletlen felé. Ezért tehát a hitünkben igazán, igazán négy nagy kihívás előtt biztos, hogy állunk.

(Forrás: Pál Ferenc 2012. március 18. – NAGYBÖJT 4. Vasárnapja – B év prédikációjából)